

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Štěpána Výborného a Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **C. T. C.,** zastoupená Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem se sídlem Na Pankráci 1618/30, Praha 4, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech cizinců,** se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2022, č. j. MV-197267-5/SO-2021, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 7. 2023, č. j. 6 A 11/2022-37,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 21. 10. 2021, č. j. OAM-13721-35/PP-2019, jímž byla podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobkyně o udělení povolení k přechodnému pobytu. Žalobkyni byla také stanovena lhůta 60 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky.

[2] Žalobkyně požádala o vydání povolení k přechodnému pobytu, neboť mínila, že je rodinným příslušníkem občana EU uvedeným v § 15a zákona o pobytu cizinců. Snachou žalobkyně je česká občanka a žalobkyně tvrdila, že je na péči své snachy závislá.

[3] Shora označeným rozhodnutím správní orgán I. stupně žádost žalobkyně zamítl, neboť neshledal finanční závislost žalobkyně na synovi a snaše a z provedených důkazů nevyplynula ani její závislost na péči jiné osoby.

[4] K odvolání žalobkyně se žalovaná ztotožnila se závěrem, že žalobkyně neprokázala závislost na péči své snachy. Žalobkyně k prokázání závislosti na péči jiné osoby nepředložila lékařskou zprávu vydanou odborným lékařem, která by obsahovala zhodnocení pohyblivosti, schopnosti orientace, stravování, oblékání, hygieny a péče o domácnost tak, aby z ní bylo možno vyhodnotit, zda a v jaké míře je žalobkyně závislá na pomoci druhých. Nebylo ani prokázáno, že by veškerou potřebnou pomoc žalobkyni poskytovala právě její snacha. Žalovaná neshledala nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, neboť žalobkyně z vlastní vůle v roce 2020 vycestovala do Vietnamu, Indie a Nepálu, vlastní ve Vietnamu dům a může ji doprovázet někdo z rozvětvené rodiny či se o ni mohou postarat příbuzní žijící ve Vietnamu.

[5] Žalobu žalobkyně proti rozhodnutí žalované zamítl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) nyní napadeným rozsudkem.

[6] Městský soud neshledal rozhodnutí žalované nepřezkoumatelným. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou dle městského soudu zřejmé úvahy, kterými se žalovaná řídila při svém rozhodování. Žalovaná také posoudila dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.

[7] Městský soud dále přezkoumal závislost žalobkyně na její snaše, která je jedinou občankou ČR v rodinném kruhu žalobkyně. Městský soud vyšel z ambulantní zprávy MUDr. N. V. D. ze dne 28. 6. 2021, lékařské zprávy MUDr. I. H. ze dne 31. 7. 2019 a lékařské zprávy MUDr. L. T. K. H. ze dne 7. 8. 2019. Z těchto lékařských zpráv dle soudu vyplynulo, že zdravotní stav žalobkyně není příznivý, avšak uvedené skutečnosti neprokazují, že není schopna zajistit své základní potřeby bez osobní péče své snachy nebo jejího manžela, včetně toho, jakým způsobem tento stav vyvěrá z jejích zdravotních potíží a zda se jedná o stav trvalý nebo alespoň dlouhodobý. Žalobkyně byla vyzvána k předložení komplexní lékařské zprávy, tuto však nedodala. Proto bylo v podstatě jedinou relevantní informací týkající se soběstačnosti žalobkyně, kterou lékařské zprávy obsahují, uvedení indexu Barthelové, který stav žalobkyně ohodnotil 90 body ze 100. Z toho vyplývá, že žalobkyně je v naprosté většině všedních činností nezávislá na pomoci druhé osoby. Městský soud zároveň neshledal, že by lékařské zprávy byly správními orgány hodnoceny tendenčně, jak namítala žalobkyně. Městský soud dále poukázal na výpovědi žalobkyně a její snachy před správním orgánem I. stupně, které si v mnohém protiřečí. Snacha popsala žalobkyni jako osobu v podstatě zcela samostatnou, včetně schopnosti podniknout vzdálenou zahraniční cestu bez doprovodu, zatímco žalobkyně sama sebe popsala jako osobu vyžadující pomoc s vícero běžnými denními činnostmi vyjma hygieny a oblékání, sužovanou

zdravotními obtížemi. Rozpor ve výpovědích panoval také ohledně žalobkyniny zahraniční cesty či tvrzení, zda žalobkyně má nadále nějaké příbuzné ve Vietnamu. Městský soud uzavřel, že zjištění správních orgánů neprokazují, že by žalobkyně potřebovala každodenní péči druhé osoby. Žalobkyně bezpochyby trpí určitými zdravotními potížemi, avšak nebylo zjištěno, že by tyto zakládaly nutnost osobní péče. Bylo v zájmu žalobkyně, aby k žádosti předložila důkazy k prokázání svých tvrzení. Nemožnost nebo neochota prokázat splnění podmínek pro udělení povolení jde plně k tíži žadatele a vede (pouze) k tomu, že se svojí žádostí nebude úspěšný. Přibrání znalce nebylo v projednávané věci účelné, žalobkyni přesto nic nebránilo zajistit si vypracování znaleckého posudku a předložit jej správnímu orgánu.

[8] K zásahu do rodinného života žalobkyně městský soud uvedl, že žalobkyně dovozuje nepřiměřenost dopadů rozhodnutí ze své rodinné materiální a sociální situace a pojila ji zejména s povinností vycestovat. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů je však zřejmé, že zdravotní stav žalobkyně není natolik závažný, aby se o sebe nemohla postarat. Zároveň se v daném případě nejedná o správní vyhoštění či o zrušení pobytového oprávnění, ale o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu.

II. Podání účastníků řízení

[9] Proti rozsudku městského soudu podává žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť městský soud neuvedl konkrétní skutečnosti, které prokazují, že je schopna zajistit své běžné potřeby bez své snachy a jejího manžela. Stěžovatelka předložila tři lékařské zprávy, včetně jedné souhrnné, přičemž tyto zprávy podle ní potvrzují nutnou každodenní péči týkající se zajištění stravování, návštěv u lékaře, hygieny apod.

[11] Stěžovatelka uvádí, že je třeba každý případ posoudit individuálně a dát do pečlivého kontextu všechny skutečnosti, které vyšly v průběhu správního řízení najevo. Požadavek na předložení souhrnné lékařské zprávy neměl dle stěžovatelky oporu v zákoně o pobytu cizinců; nadto opakuje, že takovouto zprávu předložila. Správní orgán měl za účelem posouzení zdravotního stavu stěžovatelky ustanovit znalce. Závěr městského soudu, že nepotřebuje každodenní péči druhé osoby, je v rozporu s lékařskou zprávou ze dne 28. 6. 2021, která explicitně hovoří o nutnosti kontinuální lékařské péče rodinných příslušníků.

[12] Rozsudek městského soudu je dle stěžovatelky nepřezkoumatelný také v otázce hodnocení dopadu napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Městský soud dostatečně nezohlednil § 42a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, z něhož stěžovatelka dovozuje, že jestliže je její snacha českou státní občankou, měla by mít vyšší právní ochranu ohledně pobytu jejích rodinných příslušníků na území. Správní orgány a městský soud měly také přihlédnout k § 122 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tj. k tomu, že jí nelze uložit správní vyhoštění.

[13] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se závěry napadeného rozsudku, odkázala na spisový materiál a navrhla kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 s. ř. s.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla vůbec nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit.

[17] Za nepřezkoumatelné (pro nedostatek důvodů) lze označit zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz například rozsudky tohoto soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Zároveň ovšem nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014-85).

[18] Stěžovatelka namítá, že městský soud se bez jasného a srozumitelného odůvodnění v podstatě ztotožnil s právními i skutkovými závěry žalované. Kasační soud však považuje napadený rozsudek za dostatečně odůvodněný. Stěžejní otázce, zda je stěžovatelka z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislá na péči nebo výživě poskytované jí snachou a jejím manželem, se městský soud podrobně věnoval a předestřel konkrétní důvody, pro které přisvědčil závěrům správních orgánů (viz především body 43 – 54 napadeného rozsudku). Městský soud výslovně uvedl, že záznamy o zdravotním stavu stěžovatelky ani jiné dokumenty obsažené ve správním spise bez dalšího nesvědčí o nutnosti osobní péče její snachy jakožto občanky EU či jejího manžela. Městský soud také přihlédl k výpovědi stěžovatelky a ke svědecké výpovědi její snachy, které dle názoru městského soudu rovněž neprokázaly závislost stěžovatelky na péči snachy. Městský soud rovněž zhodnotil dopad rozhodnutí žalované do soukromého a rodinného života stěžovatelky, avšak ani tuto žalobní námitku neshledal důvodnou (viz bod 64). V této části přitom šíře odůvodnění rozsudku odpovídala žalobní argumentaci (viz též dále). Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že rozsudek městského soudu je přezkoumatelný, neboť z jeho odůvodnění je zřejmé, jakými

úvahami byl městský soud při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Uvedenému ostatně odpovídá věcná polemika stěžovatelky se závěry městského soudu. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. naplněn není.

[19] Nejvyšší správní soud dále posoudil, zdali podklady shromážděné ve správním spise prokázaly závislost stěžovatelky na péči své snachy.

[20] Podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a, nedoprovází nebo nenásleduje občana Evropské unie na území nebo nepředloží náležitosti uvedené v § 87b odst. 3.

[21] Podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely tohoto zákona rozumí jeho potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.

[22] Nejvyšší správní soud předesílá, že mezi účastníky řízení je nesporná skutečnost, že stěžovatelka je tchyní občanky EU. Spornou je však skutečnost, zdali je stěžovatelka závislá na péči své snachy.

[23] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou, že pro zhodnocení závislosti na péči je třeba posoudit veškeré individuální okolnosti případu, tzn. zda stěžovatelka je, či není s ohledem na svou faktickou zdravotní a sociální situaci schopna uspokojovat své základní potřeby. Pojem „*závislost na výživě nebo na jiné péči*“ je zároveň třeba vykládat s ohledem na pojem „*vyživovaná osoba*“ užitý ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. Soudní dvůr EU vymezil obsah pojmu „*vyživovaná osoba*“ např. v rozsudku ze dne 16. 1. 2014 ve věci Flora May Reyes proti Migrationsverket, C–423/12, tak, že „*má–li být možné na potomka občana Unie v přímé linii, který je starší 21 let, nahlížet jako na osobu ‘vyživovanou’ tímto občanem ve smyslu čl. 2 bodu 2 písm. c) směrnice 2004/38, musí být prokázána existence skutečné závislosti (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Jia, bod 42). Tato závislost je výsledkem faktické situace, která se vyznačuje okolností, že materiální podpora rodinného příslušníka je zajištěna občanem Unie, který využil svobody pohybu, nebo jeho manželem či manželkou (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Jia, bod 35). Za účelem určení existence takové závislosti musí hostitelský členský stát posoudit, zda s ohledem na svou hospodářskou a sociální situaci neuspokojuje potomek občana Unie v přímé linii, který je starší 21 let, své základní potřeby.*“ Jakkoli se citované rozhodnutí týkalo především „*materiální závislosti*“, vyřčené závěry jsou plně uplatnitelné také při interpretaci „*závislosti na péči*“. I zde je nezbytné v každém konkrétním případě posoudit, zdali individuální okolnosti prokazují závislost „*vyživované osoby*“ na péči osoby, vůči níž se dovolává naplnění podmínek § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Závislost na péči musí dosahovat

takové intenzity, že by bez jejího poskytování vyživovaná osoba nebyla schopna uspokojovat své základní potřeby.

[24] Zároveň Nejvyšší správní soud připomíná, že v řízeních zahajovaných na žádost leží povinnost aktivně jednat na žadateli, nikoli primárně na správním orgánu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2019, č. j. 8 Azs 249/2018-57, bod 16). Žadatele proto v prvé řadě tíží odpovědnost předložit dostatečné důkazy k prokázání, že z důvodu svého zdravotního stavu je skutečně závislý na péči občana EU. Byla to tedy stěžovatelka, kdo měl povinnost prokázat splnění podmínek pro přiznání přechodného pobytu podle zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud však souhlasí s krajským soudem, že stěžovatelka závislost na péči své snachy neprokázala a tato závislost nevyplývala ani z dalších provedených důkazů.

[25] Stěžovatelka se dovolává především lékařské zprávy ze dne 28. 6. 2021. Kasační soud však souhlasí s městským soudem, že tato lékařská zpráva vypovídá spíše o zdravotním stavu stěžovatelky než o její závislosti na péči jiné osoby, natož aby dokládala závislost na péči snachy. Tato lékařská zpráva sice hovoří o *„snížené schopnosti soběstačnosti“* a nutnosti *„kontinuální péče o pacientku“*, zároveň ale neuvádí konkrétní skutečnosti, které by jednoznačně prokazovaly neschopnost stěžovatelky zajistit své základní potřeby. Obecná konstatování o snížené soběstačnosti a o nutnosti péče sama o sobě nedokládají míru závislosti na péči druhých osob. K faktické závislosti stěžovatelky na péči tato zpráva konstatuje pouze výsledek Barthelova indexu na úrovni 90, což ale svědčí spíše vysoké schopnosti stěžovatelky sama se o sebe postarat. Lékařské zprávy ze dne 31. 7. 2019 a ze dne 7. 8. 2019 jsou pak staršího data a ani ty nijak neprokazují závislost stěžovatelky na péči své snachy. Absenci závislosti na péči svědčí také výslech stěžovatelky ze dne 31. 8. 2021, v němž stěžovatelka sice vypověděla, že se o ni snacha stará a bez její pomoci by se neobešla, zároveň ale uvedla, že osobní hygienu i oblékání zvládá sama a že chodí často na procházky s tím, že denně ujde 1 – 2 km. Zároveň uvedla, že od konce prosince 2019 do února 2020 pobývala ve Vietnamu a na konci roku 2019 také uskutečnila náboženskou cestu do Indie a Nepálu. Podle výpovědi snachy, uskutečněné v době pobytu stěžovatelky ve Vietnamu, stěžovatelka ve Vietnamu pobývala sama ve svém domě. Snacha stěžovatelky rovněž výslovně uvedla, že stěžovatelka není na její péči závislá, že je samostatná, že *„není během dne nijak omezená, co se týče běžných denních úkolů“*, že *„všechno zvládne bez pomoci“*, a záporně odpověděla na otázky, zda tchýně (stěžovatelka) potřebuje nepřetržitou péči další osoby a zda je pro ni nějaká péče nezbytná.

[26] Výše uvedené skutečnosti dle Nejvyšší správního soudu v souhrnu prokazují, že stěžovatelka není závislá na péči své snachy do té míry, že by bez její pomoci nebyla schopna zajistit své základní životní potřeby. Jakkoli stěžovatelka v kasační stížnosti tvrdí, že každodenní péče spočívá například v zajištění návštěv lékaře či hygieny, ve své výpovědi nezbytnost přítomnosti snachy při osobní hygieně či pohybu ve venkovním prostředí popřela. Výpověď stěžovatelky navíc obsahovala informace rozporné se skutečnostmi, které vypověděla její snacha (například ohledně její cesty do Vietnamu, starání se o vnouče, rodinných vazeb ve Vietnamu). Rovněž čestné prohlášení snachy nemůže překonat vyslovené závěry správních orgánů, neboť je v rozporu s její předchozí výpovědí a s výpovědí stěžovatelky. Navíc samotná důkazní hodnota čestných prohlášení je sporná

a jen ve zcela výjimečných případech může být důkazní povinnost nahrazena předložením čestného prohlášení (viz rozsudek 5. 4. 2018, č. j. 9 Azs 438/2017-25, bod 28).

[27] Nejvyšší správní soud pouze souhlasí se stěžovatelkou, že po ní nebylo možné požadovat předložení komplexní lékařské zprávy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2023, č. j. 2 Azs 3/2022-50, bod 25). Nicméně stále platí, že na stěžovatelce leželo důkazní břemeno k prokázání stavu její závislosti na rodinném příslušníkovi, který je občanem České republiky. A ze stěžovatelkou doložených lékařských zpráv a výpovědí jí samotné a její snachy nevyplynula závislost stěžovatelky na snaše z důvodu nutné osobní péče ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců.

[28] Kasační soud se rovněž ztotožňuje s městským soudem, že nebylo povinností správních orgánů ustanovit znalce za účelem posouzení zdravotního stavu stěžovatelky, neboť míru její závislosti na péči druhé osoby bylo možno posoudit ze shromážděných důkazů. Kasační soud se také shoduje s městským soudem, že pokud stěžovatelka byla pevně přesvědčená, že znalecký posudek je pro posouzení žádosti nezbytný a stěžejní, nic jí nebránilo jeho vypracování zajistit a předložit jej správnímu orgánu, protože bylo v zájmu stěžovatelky jako žadatelky o pobytové oprávnění, aby shromáždila a správnímu orgánu předložila všechny podklady potřebné ke kladnému vyřízení její žádosti. Pokud tak stěžovatelka neučinila, nelze považovat za pochybení správních orgánů, že rozhodly v její neprospěch.

[29] Kasační soud závěrem podotýká, že nikterak nezlehčuje zdravotní stav stěžovatelky ani nepopírá její zdravotní obtíže. Pro posouzení důvodnosti kasačních námitek však byla zásadní závislost stěžovatelky na nutné péči občana EU. Stěžovatelka tuto závislost v řízení před správními orgány ani před městským soudem neprokázala, a proto obstojí závěr o nesplnění podmínek pro udělení povolení k přechodnému pobytu.

[30] Stěžovatelka dále (ve vztahu k nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí žalované do jejího soukromého a rodinného života) namítá, že správní orgány a městský soud pominuly § 122 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a chybně nepřihlédly k § 42a odst. 1 písm. d) téhož zákona. Tuto argumentaci však stěžovatelka uplatnila poprvé v kasační stížnosti, ač ji zjevně mohla uplatnit již v řízení před městským soudem. Stěžovatelka v žalobě toliko uvedla, že by její vycestování bylo nepřiměřené, poukázala na existenci veškerého rodinného zázemí v České republice, odmítla odkazy na jiná pobytová oprávnění a namítla nepřezkoumatelnost této části rozhodnutí žalované. Tvrzením o nároku na pobyt s ohledem na § 42a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a na nemožnost jejího vyhoštění dle § 122 odst. 2 téhož zákona nikterak neargumentovala. Poprvé tak činí až v kasační stížnosti, a jedná se tak o nepřípustnou námitku podle § 104 odst. 4 *in fine* s. ř. s., jelikož nemá svůj předobraz v žalobě. Nejvyšší správní soud se proto uvedenými námitkami nezabýval a žádné další námitky ve vztahu k nepřiměřenému dopadu rozhodnutí žalované do soukromého a rodinného života stěžovatelka nevznáší.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Na základě výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[32] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná sice měla ve věci plný úspěch, nevznikly jí však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žalované náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2024

Eva Šonková
předsedkyně senátu